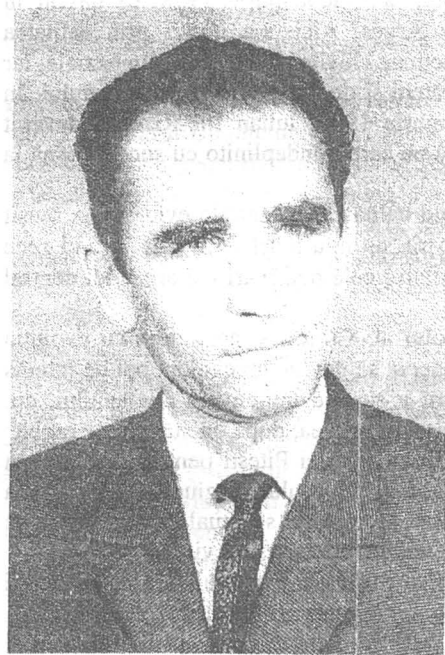

IN MEMORIAM:

IULIAN ILIE RIZEA ȘI CONSTANTIN I. DUMITRESCU

PETRE POPA

Sesiunea anuală de comunicări științifice a Muzeului Județean Argeș, 10-11 noiembrie 2000, ne oferă posibilitatea să evocăm pentru prima oară, într-un climat adecvat, personalitatea a două cadre didactice contemporane integrate sistemului instituțional cultural, ori învățământului superior din Pitești, care s-au remarcat, datorită

demersurilor lor intelectuale, în domeniul istoriei locale și naționale. Sperăm ca o asemenea inițiativă, ce are ca obiectiv ilustrarea vieții și împlinirilor, pe multiple planuri, ale unor colegi din generația noastră, să ne extindă în anii imediat următori. Vor fi conservate astfel, pentru etapele viitoare, valoroase repere aparținând geografiei spirituale din cea de a doua jumătate a veacului al XX-lea, exprimată prin diferite modalități, în arealul Argeș-Muscel.

Din acest unghi de vedere, o relevantă paradigmă devine modul în care IULIAN ILIE RIZEA (1934-1996) s-a dedicat, prin rigoare și moralitate, prosperării, cu predilecție, a muzeisticii românești. Așadar, respectându-i memoria, voi face în cele ce urmează câteva considerații privind componentele definitorii ale fostului meu coleg și colaborator.

Iulian Ilie Rizea s-a născut, la 4 martie 1934, în localitatea Broșteni, aflată astăzi în topografia orașului Costești, județul Argeș. Părinții săi, Marin și Floarea, erau oameni apreciați de comunitate, dorind ca toți cei patru copii ai lor să se realizeze onorabil în diverse domenii. Iulică s-a dovedit pasionat pentru cunoașterea, mai ales, a tradițiilor neamului românesc. Iar ca urmare, după frecventarea claselor primare în satul natal, a absolvit pe cele gimnaziale și medii la Liceul „Ion C. Brătianu” din

Pitești, devenind apoi student al Facultății de Istorie; cursuri de zi, cinci ani, Universitatea din București, pe care o va finaliza în 1958.

Erau atunci în plină afirmare științifică și didactică istoricii: Emil Condurachi, Andrei Țetea, Dionisie Pippidi, Dumitru Berciu, Gheorghe Ștefan, Dumitru Tudor, Ion Nestor, Eliza Campus, Vasile Maciu, Valeria Costăchel, Emil Vărtosu, Aurel Sacerdoțeanu, Dumitru Almaș care au contribuit la formarea sa ca viitor intelectual. Colegi de promoție cu Iulian Ilie-Rizea sunt, printre alții, cunoscuți cercetători în domeniu, precum: Mircea Mușat, Anastasie Iordache, Petre Roman, Ioana Constantinescu, Constantin Vlăduț, Mioara Turcu, Gabriel Mihăescu, Niculina Florea, Ionel Batali, Gheorghe Dragoș, Cornel Tamaș etc.

Se va căsători, la 18 februarie 1962, cu profesoara Marioara Avram, din comuna Căldăraru- Argeș, născută la 30 august 1939, care a devenit, pentru mai multă vreme, un apreciat specialist al Bibliotecii Universității din Pitești. Copiii lor, Carmen-Roxana, economist, și Aurelian Iulian, jurist, asemănător părinților, se exprimă cu elocvență, în primul rând, pe plan profesional. Cu toții au relevat, de-a lungul anilor, tenacitate, pasiune și un pronunțat civism, traduse în exemplaritatea comportamentului de fiecare zi.

Traectoria lui profesională a început, la 1 septembrie 1958, ca dascăl în comuna Broșteni, raionul Costești, regiunea Argeș. Aici, s-a impus prin calitatea cunoștințelor științifice transmise cu multă afecțiune elevilor din clasele gimnaziale, iar spiritul său de inițiativă a fost apreciat de cetățeni și de dirigitorii învățământului. În consecință, peste numai doi ani, la 1 septembrie 1960, Iulian Ilie-Rizea a devenit director al Școlii din Broșteni, responsabilitate pe care a îndeplinit-o cu succes, până la 15 ianuarie 1963.

Pe vremea directoratului său, exersând calități manageriale evidente, a reușit să construiască în timp record, cu ajutorul obștii, un nou local de școală, având zece săli de clasă și laboratoare, fiind astăzi unul dintre cele mai mari ale arealului central rural argeșean.

Începând cu deceniul șapte al secolului al XX-lea, concomitent cu evoluția industrială a zonei Argeș-Muscel, aceasta a început să devină un evident pol de interes național inclusiv în segmentul cultural. Pentru a susține inițiativele domeniului, era oportun să se apeleze la tineri. Ca dovadă, Iulian Ilie-Rizea, după un stagiu „de probă” (ianuarie-septembrie 1963 ca inspector în cadrul Comisiei Pitești pentru Răspândirea Cunoștințelor Științifice), a fost numit director al Muzeului Regiunii Argeș. Avea atunci, la 1 septembrie 1963, aproape 30 de ani. Contractul spiritual cu muzeistica se va prelungi, prin rezultate deosebit de concludente, până la sfârșitul vieții.

Din acest unghi de vedere, în definirea profesionalismului și a specializării sale, se pot contura mai multe etape. Prima dintre acestea au devenit anii 1963-1967, când a relevat pasiunea, devenită vocație, pentru valorificarea, prin intermediul instituției muzeistice din Pitești, a tradițiilor istorice și particularităților naturale dintre Carpați și Dunăre, sau dintre râurile Olt și Dâmbovița. Colaborând cu profesorii-colegi, în mod special amintim pe Eugenia Popescu, va conferi Muzeului din reședința Argeșului un loc distinct în peisajul cultural regional. A inițiat: structurarea, pe baza portofoliului depozitar, criteriilor științifice sau posibilităților estetice de atunci, expozițiile permanente de istorie și de naturale, derularea primelor campanii de săpături

arheologice sistematizate din Argeș, coordonatele riguroase ale organizării sesiunilor de referate ori simpozioanelor de specialitate.

O altă exprimare a înfăptuirilor lui Iulian Ilie-Rizea se contopește cu anii când condus, ca director, Complexul Muzeal Golești (25 aprilie 1967-1 februarie 1969). Este temporalitatea înființării secției în aer liber a instituției, care surprinde preocupările tradiționale din viticultura și pomicultura României.

Beneficiind mai ales de sprijinul oficial al profesorului Nicolae Mihăilescu, pe atunci vicepreședinte al Sfatului Popular Regional Argeș, reușește să transfere în patrimoniul muzeal de la Golești unele gospodării complexe specializate, ori construcții solitare, ce dovedesc specificul activităților productive enunțate. Un loc distinct îl ocupă, până astăzi, salvarea și montarea întâiului moment ecleziastic sătesc, adus de la Drăguleștii-Cotmenei, într-un muzeu cu profilul amintit. A colaborat atunci, în mod special, cu Aurelian Motomancea, Filofteiu Vochin, Grigore Constantinescu, Gheorghe Mihăilă, Dumitru Mican, Gheorghe Chirilă.

Privind retrospectiv, se poate afirma cu toată certitudinea că preocupările lui au cantonat, predilect, în scopul extensiei sistematice a Complexului Muzeal Golești, față de care a avut afinități deosebite. Le-a declarat public și le-a demonstrat veridic, ca o prelungire a obiectivelor strategice, concretizate prin ceea ce se va înfăptui aici în deceniile ulterioare acțiunilor de pionierat de la Golești.

Plenitudinea dimensiunilor sale se poate distinge însă reliefând multiplele împliniri din perioada 1969-1990, atunci deținând funcția de inspector principal pentru muzee în cadrul Comitetului de Cultură și Artă al Județului Argeș. Au fost anii când această entitate geografică a cunoscut realități istorice complexe, dominante rămânând cele de nuanță economică. Iulian Ilie-Rizea a militat, în asemenea context, cu exemplară dăruire, pentru racordarea sistemului spiritual argeșean la cotele celorlalte domenii ale creației umane în plan local, dar mai ales național.

Din atare perspectivă, contribuțiile lui au avut solitudini de incontestabilă durabilitate și concretețe. Așa, de exemplu, tematica și intrarea în circuitul de vizitare a noilor expoziții reprezentative din cadrul Muzeelor Pitești, Câmpulung, Golești și Curtea de Argeș includ, în mare măsură, opiniile și inițiativele lui principiale sau pragmatice. În același sens, se poate vorbi despre insistența privind instituționalizarea caselor memoriale și punctelor muzeistice permanente de la Valea Mare (Liviu Reboreanu), Teiu (Vladimir Streinu), Priboieni (Constantin Rădulescu-Codin), Leordeni (Dinu Lipătti), Mușetești (Constantin Dobrescu Argeș), Curtea de Argeș (Norocea), Costești, Topoloveni etc.

Un domeniu cultivat cu minuție de Iulian Ilie-Rizea a fost salvarea monumentelor de cult din această parte a țării. Printr-o colaborare de excepție cu foruri civile și creștin-ortodoxe, mai ales cu Institutul de Proiectare Argeș și Sfânta Episcopie a Argeșului, a contribuit direct la valorizarea unor importante repere tradiționale ecleziastice de la Câmpulung, Tutana, Aninoasa, Cotmeana, Glavacioc, etc., a mai multor biserici din lemn, aflate acum în incinta reședinței Episcopale din Curtea de Argeș, pe dealul Gorganilor de la Călinești, ori în alte spații ce le asigură conservarea.

Numele lui Iulian Ilie-Rizea este contopit, d asemenea, într-o măsură considerabilă, cu ceea ce a presupus efortul redimensionării Mausoleului de la Mateiaș, edificarea și recondiționarea a zeci de monumente ale eroilor sau de altă factură, transferarea statuii lui Nicolae Bălcescu, realizarea statuii lui Basarab I, a

rotondei personalităților de la Golești, fixarea de plăci memoriale, aniversarea postbelică a unor personalități originare din zona Argeș-Muscel, organizarea de expoziții naționale sau internaționale etc.

Asemenea merite incontestabile i-au fost recunoscute încă din timpul vieții prin consemnarea numelui său, de exemplu, în „Istoria Municipiului Pitești”, apărută la Editura Academiei Române (1988), în cărțile: „Pitești 600. Memento”(1983), „Pitești. Ghid de oraș” (1985), „Pitești. Pagini de istorie” (1986), „Mausoleul de la Mateiaș” (1984,1985,1988), sau în culegerea „Studii istorice” (2000). Totodată, inițiativele lui se găsesc înscrise în mai multe ziare, reviste, anuare, pliante, programe, prospecte.

Iulian Ilie-Rizea a elaborat și publicat, singur sau în colaborare, numeroase studii, articole și comunicări, susținute, cele mai multe, în cadrul diferitelor reuniuni de specialitate din capitală, din diverse centre cultural-științifice județene și orășenești, ori acolo unde a călătorit, în: Belgia, Franța, Germania, Polonia, Ungaria. Unele posturi de radio și televiziune l-au intervievat, prezentând experiența sa mai ales în domeniul salvării elementelor de patrimoniu național.

De asemenea, a colaborat la realizarea volumelor de referință: „Localitățile județului Argeș” (1971), „Monografia județului Argeș” (1980), „Argeș. Cartea eroilor” (1984). Se află printre donatorii Muzeului Golești, ai altor instituții de profil, ori ca frecvent colaborator al Asociației Folcloriștilor Argeșeni „C. Rădulescu Codin”. Pensionarea din 5 martie 1990, nu a presupus renunțarea la preocupările anilor precedenți. Va continua să conlucreze cu diferite instituții culturale și de învățământ din Argeș, ori din județele limitrofe, în mod special cu Muzeul Golești sau Episcopia Argeșului și Muscelului.

Ultima sa acțiune, dintr-un spectru deosebit de amplu, creat de-a lungul timpului, rămâne contribuția esențială la demontarea bisericii de lemn din Fâlfani (datată începutul secolului al XVIII-lea) și reînălțarea acesteia în perimetrul Universității din Pitești.

Biserica, având hramurile „Cuvioasa Paraschiva” și „Sfânta Muceniță Filoftea”, s-a sfințit joi, 5 decembrie 1996, când a fost evocată, cu înaltă considerație, contribuția profesorului Iulian Ilie-Rizea la restaurarea acestui obiectiv, folosit mai ales ca paraclis pentru studenții Facultății de Teologie.

Dintre participanții la acest eveniment, el lipsea, laudele fiindu-i, deci, postume. Iulian Ilie-Rizea trecuse în lumea umbrelor, cu puțin timp înainte, la 28 iulie 1996, având 62 ani. Era într-o duminică, ce se anunța tihnită, pe care dorea să o savureze, împreună cu familia, la casa lor din Broșteni. Își finaliza însă fulgerător, cum i-au fost deseori intuițiile, deciziile și demersurile din exercițiul profesiei, însumând aproape patru decenii, traseul său pământean.

Paginile de față au dorit să-l readucă pe Iulian Ilie-Rizea printre noi, în mod simbolic, acum când s-au împlinit patru ani de la dispariția lui fizică. Spiritual însă, el dăinuie prin ceea ce a realizat împreună cu alți specialiști în muzeografie, cu prietenii și colaboratorii, ori cu aceia care îl consideră mentorul lor. Pentru a-i onora memoria, cred că s-a făcut, totuși ,prea puțin, ca de altfel și în cazul altor promotori ai intelectualismului argeșean, integrați spiritualității naționale în cea de a doua jumătate a veacului al XX-lea. Spun aceasta întrucât Iulian Ilie-Rizea nu a fost un simplu funcționar cultural, ci un veritabil creator și conservator de valori, într-o perioadă când erau necesare inițiativa, riscul, dăruirea, finalitatea. În asemenea context, propun celor

ce se consideră datori moral să o facă, permanentizarea amintirii împlinirilor sale. Găsesc oportun, de exemplu, acordarea numelui de Iulian Ilie-Rizea, eventual, unei săli din expoziția de istorie a Muzeului Județean argeș, unde să i se expună lucrările, fotografia și un extras din Curriculum vitae.

O altă variantă a recunoașterii postume ar deveni, la Complexul Muzeal Golești, de exemplu, alea cu numele său, având consemnați anii 1934-1996, sau implicare în atare ipostază a Expoziției cu icoane, ori a celei de Artă populară.

Ne vom racorda astfel celebrei expresii, vechi de când lumea: „Adevărul este o stea care răsare după ce omul apune“.

Peste puțin timp, în 2002, Centrul Universitar Pitești va împlini 40 de ani de existență.

Printre cadrele didactice care au lucrat aici, cu mult har și dăruire, aproape două decenii, a fost istoricul Constantin I. Dumitrescu (1936-1980), considerat și acum un model de onestitate și profesionalism.

S-a născut, la 30 mai 1936, în localitatea Bărbătești de lângă Horezu, renumită zonă colinară a județului Vâlcea, într-o familie numeroasă. Părinții săi, Ion și Alexandrina Dumitrescu, oameni harnici și respectați de consăteni, s-au integrat categoriilor social-economice cu posibilități materiale medii.

Din cei șase copii ai lor, Costache și-a dovedit de timpuriu, într-o mai mare măsură, pasiunea pentru studiu.

A absolvit cursurile primare și gimnaziale, la Bărbătești și Mănăstirea Bistrița, devenind apoi, între 1950-1954, elev al Școlii Pedagogice din Râmnicu Vâlcea. Datorită rezultatelor bune pe care le-a obținut în pregătirea ce antama calitatea de viitor învățător, absolventul Dumitrescu I. Constantin a primit recomandarea expresă a Consiliului Profesoral pentru a frecventa învățământul superior.

În urma unui concurs exigent, unde s-a clasat printre primii, Constantin I. Dumitrescu a devenit, în 1954, student al Facultății de Istorie, cinci ani, cursuri de zi, Universitatea din București. Dintre cei care l-au îndrumat în abordarea disciplinelor preferate s-au aflat academicienii: Emil Condurache, Dumitru Berciu, Mihai Berza, împreună cu profesorii, ori conferențiarilor universitari de atunci: Ion Nestor, Dumitru

Tudor, Gheorghe Ștefan, Emil Vârtosu, Ion Ionașcu, Vasile Maciu, Mauriciu Kandel, Eliza Campus, Aurelian Sacerdoțeanu, Dumitru Almaș etc.

Preocupat permanent de cunoașterea și analiza fenomenologiei proprie istoriei naționale și mondiale, a finalizat facultatea, în iunie 1959, devenind diplomat universitar, avându-i, în calitate de colegi ai seriei sale, printre alții, pe viitorii specialiști în domeniu: Vlad Georgescu, Vasile Novac, Constantin Iliescu, Iulian Cârțână, Magda Totu, Ștefan Hurmuzache, Virgiliu Teodorescu, Gheorghe Cantacuzino, Gheorghe Poenaru Bonlea etc.

Cu toate că a dovedit, încă din facultate, înclinații ce îl recomandau cercetării științifice, va opta, la repartitia guvernamentală, pentru profesorat. Debutază în cariera didactică, la 1 septembrie 1959, ca dascăl la școala din Vaideeni, județul Vâlcea, unde a predat istoria și alte obiecte adiacente. În 1960 va fi transferat însă la o altă unitate de învățământ general, respectiv în comuna Bodești, aflată lângă Bărbătești, aici devenind director la numai 24 de ani. Începând cu data de 15 iunie 1961, a acceptat un post de specialitate la Complexul Muzeal Golești. Intra astfel prin preocupările sale, în spiritualitatea acestei zone de largă respirație istorică, pentru care a trudit cu demnitate. Spre sfârșitul anului 1962, în orașul Pitești s-a înființat Institutul Pedagogic de trei ani, reședința Argeșului devenind atunci al 13-lea centru de învățământ superior al României contemporane. Constantin I. Dumitrescu a pătruns în noua instituție, ca asistent suplinitor, la 15 februarie 1963, deci în semestrul doi al întâiului an universitar derulat în Pitești. Era primul și a rămas multă vreme singurul specialist în istorie de aici, component al Catedrei de Științe Sociale.

Datorită seriozității și profesionalismului său, Constantin I. Dumitrescu a urcat în ierarhia universitară după cum urmează: 1963-1971, asistent, titularizat prin concurs la 1 octombrie 1970; între 1971-1978 lector titular prin concurs, timp în care, la 1 iulie 1974, pe baza Decretului nr. 105 din 1974, Institutul Pedagogic s-a unificat cu Institutul de Subingineri, rezultând astfel Institutul de Învățământ Superior din Pitești; 16 februarie 1978- 12 iunie 1980, conferențiar universitar, calitate obținută tot prin concurs, confirmată prin Ordinul nr. 22, emis de Ministerul Educației și Învățământului.

Istoricul Constantin I. Dumitrescu a obținut titlul de doctor, în anul 1974, la Facultatea de profil a Universității din București, printr-o teză amplă, având două volume, privind „Dezvoltarea învățământului în județul Argeș în perioada 1864-1918“, conducător științific fiind prof. univ. dr. Vasile Maciu de la Facultatea de Istorie a Capitalei, membru al Academiei de Științe Sociale și Politice din România. A devenit prima lucrare complexă, de factură monografică, având acest discurs tematic, exersat excelent în mediile intelectuale din arealul nostru tradițional. Se bazează, preponderent, pe o solidă cercetare științifică a izvoarelor, realizată atât la Pitești, Rm. Vâlcea, Câmpulung și Târgoviște, dar mai ales în instituțiile centrale specializate. Documentarea fundamentală cuprinde, pe lângă fondurile arhivistice, 318 alte surse bibliografice.

Volumul I are XVIII + 439 de pagini, abordând, sub forma unor analize complexe, tematici majore precum: Situația economică, socială și politică a României, cu deosebire a județului Argeș, în perioada 1864-1918 (capitolul I); Dezvoltarea culturii în etapa 1864-1918. Lupta de idei în problemele de învățământ (capitolul II); Situația învățământului înainte de 1864 (capitolul III); Aplicarea Legii Instrucțiunii

Publice din 1864 în județul Argeș. Dezvoltarea învățământului după războiul de independență până la sfârșitul secolului XIX (capitolul V); Dezvoltarea învățământului de la sfârșitul secolului XIX până la primul război mondial (capitolul VI); Situația învățământului în anii primului război mondial. 1914-1918 (capitolul VII); Concluzii (capitolul VIII).

Cel de al doilea volum, însumând CXIII p., cuprinde anexele tezei: situații statistice, grafice, tabele nominale cu învățătorii și profesorii etapei istorice amintite, schițe, indice general de nume etc.

Materia investigată este impresionantă, fiind implicate, ca surse informative sau note explicative, un număr de 1826 de componente ale aparatului critic, înscrise succesiv la subsolul paginilor.

După cum preciza autorul în paragraful „Istoriografia temei” (p. IX) „o lucrare asemănătoare, care să studieze sub toate aspectele învățământului dintr-un județ, nu există la această dată, ca de altfel nici o istorie a învățământului românesc din epoca modernă. Diferite aspecte... sunt analizate în lucrările de istoria pedagogiei”.

Pentru a ilustra cât mai sistematic sporurile, ori insuficiențele domeniului abordat, istoricul Constantin I. Dumitrescu segmentează perioada amintită, așadar, în mai multe etape, raportate la: evenimentele majore premoderne și moderne naționale, legislația elaborată la nivel statal, demografia zonei, extensia suportului material din localitățile argeșene, realizarea portofoliului didactic, constituirea sistemului de pregătire a învățătorilor și profesorilor, instituționalizarea obligativității sau gratuității școlare etc.

Teza de doctorat, având, așa cum s-a spus, un aparat critic deosebit de bogat, ce probează la autor seriozitatea și profunzimea cercetării științifice, mai ales inedită, dispune de valoroase descripții și instrumente sinoptice, formulează concluzii definitorii privind temporalitatea și tematica respectivă. De altfel multe din detaliile lucrării au fost valorificate ulterior în sintezele elaborate de alți cercetători, la nivel național ori local, au devenit surse pentru expoziții muzeistice județene, orașenești, comunale, sătești. Editarea tezei, pe care autorul nu a putut să o realizeze după obținerea titlului de doctor, rămâne încă de actualitate pentru instituțiile specializate ale Argeșului.

Datorită calităților sale indubitabile, apreciate ca atare, conf. univ. dr. Constantin I. Dumitrescu a fost mai mulți ani șef de catedră, iar de la 9 iunie 1976, până la decesul său prematur, survenit în ziua de 12 iunie 1980, a îndeplinit mandatul de decan al Facultății de Învățământ Pedagogic din Pitești. Au fost anii când sunt inițiate sesiunile științifice ale instituției, se publică Buletinul Științific pentru acest profil, erau diversificate colaborările cu alte unități de învățământ superior din țară, ori de peste hotare, fiind prezenți și de la Pitești lectori în Italia, Polonia, Cehia, Slovacia, Finlanda, Germania, ceea ce va contribui la extensia spiritualității românești pe asemenea coordonate. Istoricul Constantin I. Dumitrescu a participat la numeroase sesiuni de comunicări naționale, interjudețene sau județene, organizate grație unor foruri științifice de specialitate, publicând studii și articole pe diverse teme, singur ori în colaborare. A abordat uneori subiecte inedite, cu tematică delicată din punct de vedere politic, social, pedagogic, economic. Ca recunoaștere a calităților sale de istoric, numele îi este înscris în mai multe anuare, dicționare, monografii ori bibliografii, apărute atât în timpul vieții, dar și postum.

În perioada celor 17 ani cât a fost cadru didactic universitar, el s-a aflat în excelente relații de colaborare cu profesori de renume ce au condus atunci instituția noastră de învățământ superior, precum; Marin Mocanu, Sofia Sorescu, Augustin Z. N. Pop, Ion Todor, Gheorghe Poțincu, Victor Rădulescu etc. Au conlucrat benefic pentru întronarea criteriilor academice în geografia preocupărilor argeșene, urmărind totodată conexarea acestora la exigențele naționale.

Dar cei mai apropiați i-au fost lui Constantin I. Dumitrescu componenții familiei, cu deosebire soția sa, Floarea născută la 3 august 1941 în comuna Stolnici-Argeș, reputat profesor de istorie al municipiului Pitești, cu activitate remarcabilă în Colegiul „Zinca Golescu”. Prin căsătoria lor (30 iunie 1966), în Casa Dumitrescu a apărut, la 2 august 1967, Izabela-Veronica, astăzi medic la Câmpulung Muscel.

În cele patru decenii și jumătate de viață pământeană, personalitatea istoricului Constantin I. Dumitrescu, ce se odihnește acum în cimitirul localității natale, s-a format concomitent cu sporirea rolului învățământului superior din Pitești în viața cetății. Destinul nu i-a hărăzit bucuria finalizării multor proiecte, printre care s-a aflat și acela privind înființarea unei secții de istorie la Pitești.

Astăzi, asemenea deziderat a devenit însă realitate, existând, chiar în cabinetul unde el a lucrat mai mulți ani, Decanatul Facultății de Litere și Istorie. De aceea, pentru imortalizarea numelui și a faptelor sale științifice, care au demonstrat întotdeauna exigență, inițiativă, patriotism, deschidere spre nou și un generos umanism, propunem Senatului Universității din Pitești ca unul dintre spațiile reprezentative de învățământ, din complexul de pe str. Gheorghe Doja, să devină „Amfiteatrul Constantin I. Dumitrescu 1936-1980”.